

MŪSŲ KALBININKAI

JURBARKAS 2008

Rengėjai ir rėmėjai

Lietuvių kalbos draugijos Jurbarko skyrius
Jurbarko rajono savivaldybė

Antanas Balašaitis (g. 1931 m. Balmiuose), humanitarinių mokslų daktaras. 1949 m. baigė Eržvilko gimnaziją, metus dirbo Tverų septynmetėje mokykloje (Rietavo r.). 1952 m. baigęs Klaipėdos mokytojų institutą, dveji metai dirbo Kartenos vidurinės mokyklos (Kretingos r.) direktoriaus pavaduotoju ir dėstė lietuvių kalbą. 1954–1956 m. mokslus tęsė Vilniaus pedagoginiame institute. 1957–1960 m. buvo Lietuvių kalbos ir literatūros instituto aspirantas, ėmėsi institute dirbamų darbų, aktyviai dalyvavo ekspedicijose, rinko žodyno ir vardyno medžiagą, talkino dialektologams. 1961 m. apgynė disertaciją „Lietuvių kalbotyros terminų istorija“. Po aspirantūros buvo paliktas dirbti instituto Žodynų skyriuje ir iš karto įsitraukė į didžiojo „Lietuvių kalbos žodyno“ rašymą, vėliau ir redagavimą. Šiame skyriuje A. Balašaitis dirbo 25 metus. Su kitais kalbininkais rašė ir redagavo akademinį „Lietuvių kalbos žodyną“ (7–14 t.). Vadovavo žodžių rinkimo ekspedicijoms (1968–1984 m.), užrašė apie 20 000 žodžių.

A. Balašaitis mokslinė kultūrinė veikla daugišakė. Jis gilinosi į lietuviškų žodynų istoriją. Prisdėjo prie D. Urbo „Martyno Mažvydo raštų žodyno“ (1996 m.), K. Pakalkos „Senojo Konstantino Sirvydo žodyno“ (1998 m.) redagavimo ir rengimo spaudai, „Dabartinės lietuvių kalbos žodyno“ (1993 m.) tobulinimo. 1985–1999 m. dirbo Mokslo ir enciklopedijų leidykloje (nuo 1997 m. – Mokslo ir enciklopedijų leidybos institutas), 1985–1991 m. – Filologijos redakcijos vedėjas. Kita reikšminga A. Balašaitio darbo sritis – kalbos kultūra, jos populiarinimas. Parašė vertingą mokslo populiarinimo knygę „Žodžiai ir žodynai“ (1984 m.), 1972–1989 m. redagavo (su kitais) „Mūsų kalbą“. Kalbiniuose leidiniuose ir periodikoje paskelbė daug straipsnių kalbos kultūros klausimais, populiarino lietuvių kalbotyros veikalus, dalyvavo radijo bei televizijos laidose. Parengė (su kitais) enciklopedinį žinyną „JAV lietuviai“ (2 t., 1998 m., 2002 m.). 1966 m. vasarą kompleksškai tiriant Eržvilko apylinkes, aprašė gimtųjų apylinkių šnektą, kartu su kitais kraštiečiais sudarė monografiją „Eržvilkas“, ją redagavo (išleista 1970 m.). Tai vertingiausia kalbininko dovana gimtinei.

Albina Bataitytė (g. 1935 m. Paantvardyje). 1953 m. baigė Jurbarko gimnaziją (tuomet vidurinę mokyklą), 1953–1958 m. studijavo ir baigė Vilniaus universitetą. Įgijo filologo ir lietuvių kalbos mokytojo specialybę. Mokytojavo Tverčiūje, Ignalinos rajone. Nuo 1960 m. gyvena ir dirba Vilniuje. Įvairiose kultūros įstaigose dirbo redakcinį, leidybinį, archyvaro ir muziejinko darbą. 1977–1991 m. – Lietuvos dailės muziejaus vyr. redaktorė, redakcijos vedėja. Parengė ir išleido per 300 dailės parodų ir muziejaus rinkinių katalogų, kitų reklaminių leidinių. Nuo 1993 m. dirba Lietuvių kalbos institute. Sudarė ir parengė spaudai 13 „Kalbos kultūros“ sąsiuvinį (Nr. 67–80). Redaguoja įvairius instituto leidinius: monografijas, straipsnių rinkinius, tęstinius mokslo darbus. Paskelbė straipsnių įvairiais kultūros ir kalbos kultūros klausimais „Literatūroje ir mene“, „Kalbos kultūroje“, „Gimtojoje kalboje“ ir kt. Yra gera jurbarkiškių, besirūpinančių kalbos reikalais, bičiule.

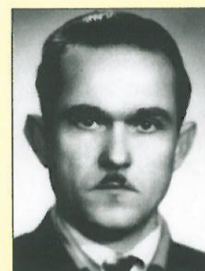
Petronėlė Bernadišienė-Bylaitė (g. 1910 m. Geišiuose – m. 1993 m. Vilniuje), humanitarinių mokslų daktarė, nusipelnusi mokytoja. Užaugo šeimoje, kurioje buvo itin vertinamas mokslas. Tėvų namuose 1917 m. atidaryta Geišių kaimo pradinė mokykla. Aukštesnio išsilavinimo siekė beveik visi Bylių vaikai (brolis Jurgis tapo teisininku, Mykolas Slezevičiaus ministerių kabinete buvo krašto apsaugos viceministru). 1920 m. Petronėlė ėmė mokytis Jurbarko gimnazijoje, 1927 m. su pirmąja gimnazijos laida ją baigė. Įstojo į Kauno universiteto Humanitarinių mokslų fakulteto Filologijos skyrių. 1933 m. baigė universitetą, paskirta dirbti į Panevėžį, J. Lindės-Dobilo vadovaujamą mergaičių gimnaziją. Jaunoji mokytoja išsiskyrė darbštumu, reiklumu, tolerancija, vidine kultūra.

Ištekėjusi už Lietuvos karininko, persikėlė į Vilnių ir mokytojavo Pirmojoje gimnazijoje, karo metu (1941–1944 m.) – Utenoje. P. Bernadišienė 1946 m. Vilniaus pedagoginiame institute pradėjo dėstyti akcentologijos, morfologijos ir literatūrinės kalbos istorijos kursus. 1963 m. apgynė filologijos kandidato (daktaro) disertaciją „Sangražinių veiksmažodžių reikšmė ir vartoseną dabartinėje lietuvių literatūrinėje kalboje“. 1964 m. suteiktas Lietuvių kalbos katedros docentės, 1965 m. – nusipelnusios mokytojos vardai. Ji buvo išgametė studentų pedagoginės praktikos vadovė. Daugelį metų gilinosi į lietuvių kalbos sangražinių veiksmažodžių darybos, reikšmės ir vartojimo klausimus, šia tema paskelbė ir straipsnių. P. Bernadišienė – viena iš akademinės „Lietuvių kalbos gramatikos“ (1971 m.) autorių. Parašė mokomąją knygą „Lietuvių bendrinės kalbos kirčiavimo pagrindai“ (1973 m.).

Petronėlė Petrauskaitė-Bikulčienė (g. 1933 m. Kuturiuose) iš pradžių mokėsi Klišių pradžios mokykloje, 1954 m. baigė Jurbarko vidurinę mokyklą. 1954–1955 m. dirbo Jurbarko kultūros namuose meno vadove. 1955–1960 m. mokėsi Vilniaus pedagoginiame institute. 1960 m., baigusi Vilniaus pedagoginį institutą, pradėjo dirbti Lietuvių kalbos katedroje, nuo 1968 m. paskirta dirbti Eksperimentinės fonetikos laboratorijos stažuotoja-tyrinėtoja susidomėję eksperimentine fonetika. 1970 m. P. Bikulčienė išrinkta Lietuvių kalbos katedros vyr. dėstytoja. 1976 m. apgynė filologijos mokslų kandidatinio minimumo (daktaro) disertaciją „Lietuvių kalbos skatinamoji intonacija“, nuo 1979 m. ji docentė.

Institute dirbo iki 1999 m. P. Bikulčienė – eksperimentinės fonetikos darbų tęsėja, dirbo mokslinį tiriamąjį darbą, rašė straipsnius apie lietuvių kalbos skatinamųjų sakinių leksinę, gramatinę, sintaksinę raišką, intonaciją ir jos suvokimą. Lituaniistikos fakulteto studentams doc. P. Bikulčienė dėstė „Dabartinę lietuvių kalbą“, „Kalbos kultūrą“, „Kalbos istoriją“, parengė savo dėstomų dalykų programas ir metodus. Kartu su kitais katedros dėstytojais parašė kelias mokomąsias knygas. Su M. Čaikausku parengė mokomąją knygą „Lietuvių kalbos rašybos praktikumai“ (1986–1987), su D. Puriene – „Rašyba. Praktika ir teorija“ (1992 m., 1997 m.). Dalyvauja jurbarkiškių renginiuose:

Leonardas Drotvinas (g. 1924 m. Stakiuose – m. 1983 m.). Mokėsi Stakių pradžios mokykloje, vėliau sauležiečių mokykloje įstaičioje Vytėnuose, kurią 1940 m. uždarius, mokslą tęsė Raseinių gimnazijoje. 1944 m. artejančiam frontui, traukęs į Vakarų, Pomeranijoje dirbo priverstinis darbus, vėliau pateko į Raudonąją armiją. 1947 m. demobilizuotas, pradėjo studijuoti neakivaizdinio būdu rusų kalbą ir literatūrą Vilniaus pedagoginiame institute. Mokytojavo Šimkaičių progimnazijoje (1947–1948 m.), Betygalos gimnazijoje (1948–1951 m.), Kėdainių II vidurinėje mokykloje (1951–1954 m.). 1954–1957 m. mokėsi Vilniaus universiteto Rusų kalbos katedros aspirantūroje, kurią baigęs paliktas darbu (asistentas, vyr. dėstytojas). 1958 m. apgynė filologijos mokslų kandidato (daktaro) disertaciją „Sąlygos sakiniai rusų ir lietuvių kalbose“. Nuo 1961 m. dirbo Vilniaus pedagoginio instituto Rusų kalbos katedroje (docentas 1967 m.), dėstė kalbotyros įvadą, bendrąją kalbotyrą, dabartinės rusų kalbos sintaksę, praktinį kursą. Šioms disciplinoms parengė mokytojų priemonių. Tyrinėjo sritis – rusų ir lietuvių kalbų lyginamoji sintaksė. Šia tema paskelbė straipsnių. Mirė 1983 m., palaidotas Vilniuje.

Vincetas Drotvinas (g. 1929 m. Stakiuose), mokėsi Raudonės ir Vadžgirio progimnazijose. 1949 m. puikiai baigė Betygalos (Raseinių r.) gimnaziją, 1949–1953 m. studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą Vilniaus pedagoginiame institute. Filologijos mokslų kandidatas (daktaras) nuo 1967 m., jo disertacijos tema „XVI–XVIII a. lietuvių raštų sudurtiniai daiktavardžiai“. Lietuvių kalbos, 1956–1961 m. – Lietuvių kalbos katedros vyr. dėstytojas, 1961–1962 m. – Lietuvių kalbos ir literatūros fakulteto dekanas, 1969 m. jam suteikiamas docento vardas. 1962–1983 m. mokytojų reikalų prorektorius, nuo 1983 m. – Lietuvių kalbos, o nuo 1991 m. – Lietuvių kalbotyros katedros vedė-

jas, profesorius (1987 m.). Šalia pedagoginio darbo neužmiršta ir mokslinė veikla. Išleistas knygos: „Kalbininkas Kazimieras Jaunius“ (1970 m., kartu su V. Grinaveckiu. Joje skelbiama V. Drotvino parašyta iki šiol išsamiusia Jauniaus biografija), „Augustas Šleicheris lituanistas“ (1979 m.), „Pagrindinės leksikologijos sąvokos“ (1986 m.), „Lietuvių kalbos leksika ir frazeologija“ (1987 m.). Dabar mokslininko dėmesys sutelktas į Mažosios Lietuvos lietuvių raštijos, ypač leksikografijos, istoriją. Daug laiko praleista Halės, Berlyno, Miunsterio ir kitų Vokietijos miestų bibliotekose ir archyvuose, apie juose esančią lituanistinę medžiagą lietuvių ir vokiečių spaudoje paskelbta leksikografijos istorijos straipsnių. V. Drotvinas parengė spaudai Mažosios Lietuvos leksikografijos paminklų: „Lexicon Lithuanicum: Rankraštis XVII a. vokiečių-lietuvių kalbų žodynas“ (1987 m.), Frydricho Pretorijaus „Clavis Germanico-Lithvana: Rankraštis XVII a. vokiečių-lietuvių kalbų žodynas“ (I–IV d., 1995–1997 m.). Yra straipsnių rinkinio „Lietuvių kalba mokykloje (1–3 kn., 1983 m., 1986 m., 1989 m.) ir Mokslo darbų „Žmogus ir žodis“ tomo „Didaktinė lingvistika“ (1–3, 1999–2001 m.) atsakomasis redaktorius. Paskelbė vertingos archyvinės medžiagos apie lietuvių kalbininkus Kazimierą Būgą, Andrių Ugianskį, Jurgį Gylį, Michaelį Morliną, Fridrichą Kuršaitį, Antaną Salį. Profesorius rašo leksikologijos klausimais, aktyviai bendradarbiauja su Lietuvių kalbos institutu. Parengė spaudai 1706 m. filologinės polemikos šaltinių, Michaelio Morlino traktatą „Principium primarium in lingua Litvanica“. Noriai susitinka su jurbarkiškiškais, domisi mūsų rajono švietimo reikalais.

Elzbieta Danutė Galnaitytė (g. 1929 m. Rotuliuose), humanitarinių mokslų daktarė. Pirmieji žingsniai į mokslą – Antkalniškių pradinė mokykla (1936–1940 m.). 1940–1948 m. mokėsi Jurbarko gimnazijoje. 1948–1953 m. – Vilniaus universitete studijavo rusų filologiją. Po Stalino mirties, iškilus nacionalinių kadrių rengimo problemai, kartu su dešimčia tos laidos įvairių specialybių studentų 1953–1956 m. tapo Maskvos M. Lomonosovo universiteto aspirante. Disertacijos vadovas buvo žymiausias to meto rusų kalbininkas akad. V. Vinogradovas. Akademiko paskatinta pradėjo nagrinėti „prieštaringiausio“ veiksmažodžių priešdėlio po- (lyginant su lietuvių pa-) reikšmes, kurios susijusios su veiklos problema. Nuo 1957 m. iki 1994 m. dirbo Rusų kalbos katedroje. Kandidato disertaciją (daktaro) apgynė 1961 m. Maskvoje. Nuo 1966 m. – docentė. 1970–1975 m. Rusų kalbos katedros vedėja. 1969–1980 m. „Kalbotyros“ („Slavistikos“ sąsiuvinio) redaktinės kolegijos narė.

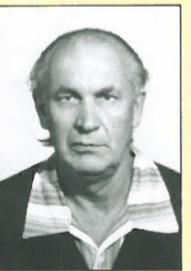

Be mokslinių straipsnių vertimo, veiksmažodžio veiklos būdų (aspektų) tipologijos klausimais, parašė akademines „Lietuvių kalbos gramatikos“ t. 2 (1971 m.) skyrių apie veiksmažodžių veiklų ypatybes. Kartu su bendraautoriais parengė „Mokymąs lietuvių kalbų frazeologijos žodyną“ (1983 m.) ir „Mokymąs lietuvių-rusų kalbų frazeologijos žodyną“ (1989 m.). 2001 m. parengė „Rusų-lietuvių. Lietuvių-rusų kalbų žodyną“ (pakartotinai išleistas 2003 ir 2005 m.). Rašo meninio vertimo klausimais. Aktyviai dalyvavo mokslinėse konferencijose Alma Atoje, Kaune, Liepojoje, Maskvoje, Rygoje, Taline, Tartu, Taškente, Vilniuje ir kt. Dalyvauja jurbarkiškių renginiuose.

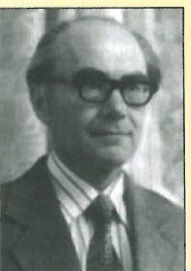
Elena Šopaitytė-Grinaveckienė (g. 1928 m. Jurbarko – m. 1999 m.). Mokėsi Jurbarko pradžios mokykloje. 1943 m. mirė motina, ir penkiolikmetei Elenai su trimis mažesnėmis sesutėmis teko augti prie pamotės. 1947 m. įstojo į Vilniaus universitetą, Filologijos fakultetą. Čia jai dar teko klausyti žymiausių profesorių V. Mykolaičio-Putino, V. Sezemano, J. Balčikonio. 1952–1955 m. Lietuvių kalbos instituto aspirantė. Nuo 1955 m. iki pat mirties dirbo šiame institute. 1955 m. apgynė disertaciją, suteiktas filologijos mokslų kandidatės (daktarės) laipsnis. 1961–1966 m. Kalbos istorijos ir dialektologijos skyriaus vadovė. E. Grinaveckienė yra „Lietuvos upių ir ežerų vardyno“ (1963 m.) atsakingoji redaktorė, chrestomatijos „Lietuvių kalbos tarmės“

(1970 m.) viena parengėjų ir redaktorių, veikalas „Gudijos mikrotoponimika“ (1974 m.) viena sudarytojų. „Lietuvių kalbos atlaso“ (1–3, 1977–1991 m.) viena autorių ir redaktorių. Šiam veikalui surinko medžiagą iš daugiau nei 30 gyvenamųjų vietų. Už darbą prie šio veikalas kartu su kitais E. Grinaveckienei 1994 m. paskirta Lietuvos Respublikos mokslo premija. Ji ir „Šiaurės vakarų Gudijos ir jos paribio gudų tarmių žodyno“ (1979–1986 m.) viena sudarytojų ir redaktorių. Parengė tarmiųjų tekstų rinkinius „Lietuvių tarmių tekstai 1: Balatna (Varanavas)“ (1994 m.), „Lietuvių tarmių tekstai 2: Vilniaus miesto senųjų gyventojų šnektai“ su V. Vitkausku, 1997 m.). Paskelbė straipsnių apie Gudijos, Latvijos lietuvių tarmes, apie lietuvių ir slavų tarmių kontaktus, kalbos kultūros klausimais. Akademiniam „Lietuvių kalbos žodynu“ užrašė per 20 000 žodžių. 1978 m. suteiktas nusipelnusio kultūros darbuotojo vardas. Buvo itin nuosirdi Lietuvių kalbos draugijos Jurbarko skyriaus bičiulė, teikusi mums metodinę pagalbą, dalyvavusi daugelyje renginių, dalijusi širdies šilumą.

Jonas Macaitis (g. 1921 m. Dainiuose – m. 1989 m. Vilniuje), leksikografas. 1932 m. baigęs pradžios mokyklą, tėvas (motina anksti mirė) išleido į Jurbarko gimnaziją. Čia jis ima reikštis kaip geras kalbų, ypač vokiečių ir prancūzų, mokovas. 1940 m. įstojo į Vilniaus universitetą studijuoti vokiečių kalbos ir literatūros, tačiau 1940 m. istoriniai įvykiai, viena kitą keičiančios okupacijos trukdė studijoms. 1943 m. universitetas uždarytas. J. Macaitis grįžta į tėviškę, sulaukia 1947 m. Universiteto atkūrimo, skuba tęsti studijų, vėl jas nutraukia ir grįžta tik 1947 m. Universitetą jis baigė 1949 m., įgijo vokiečių kalbos ir literatūros specialybę. Dirbo Politinės ir mokslinės literatūros leidykloje. Nors jos pavadinimai ir pareigos keitėsi, su ja susijęs visas J. Macaičio gyvenimas. Dirbo vyresnioju redaktoriumi, Filologijos redakcijos, vėliau Žodynų redakcijos vedėju, „Mokslo“ leidyklos vyresnioju moksliniu redaktoriumi. Redagavo daugybę knygų, gerai mokėdamas keletą kalbų – žodynus. Vienas iš pirmųjų jo, kaip redaktoriaus, darbų (kartu su kitais) buvo V. Barono ir V. Galinio sudarytas dvitomis „Rusų-lietuvių kalbų žodynas“ (1967 m.). Geri žodynai buvo atsvara neigiamai svetimų kalbų įtakai, reikėjo jų didesni. 1985 m. pasirodė kartu su kitais (Ch. Lemchen, J. Kardylyte, A. Mankevičienė, Z. Marys) J. Macaičio sudarytas ir redaguotas „Rusų-lietuvių kalbų žodynas“ (1–4, 1982–1985 m.). 1987 m. už šį didžiulį leksikografijos veikalą kartu su kitais J. Macaitis gavo Lietuvos valstybinę premiją. Su Ch. Lemchen parengė „Rusų-lietuvių kalbų žodyną“ (1997 m.). Redagavo ir kitus (latvių, prancūzų kalbų) žodynus. Daugelį metų dalyvavo Terminologijos tarybos prie Lietuvos MA Prezidiumo darbe.

Jonas Paulauskas (g. 1923 m. Jurbarko – m. 2003 m. Vilniuje). Vienas žymiausių lietuvių leksikografų, šį darbą dirbęs 48 metus, daktaras. 1945 m. įstojo į Kauno universitetą studijuoti lietuvių filologijos, čia mokėsi iki 1949 m., vėliau, universitetą uždarius, 1950 m. baigė Vilniaus universitetą, pradėjo dirbti prof. J. Balčikonio vadovaujamo Lietuvių kalbos instituto Lietuvių kalbos žodyno redakcijos bendradarbiu. Tuo metu Institute tedirbo 12 žmonių. J. Paulauskas kartu su kitais kalbininkais ėmėsi svarbiausio mūsų dienų filologijos darbo ir dirbo jį iki paskutinių gyvenimo dienų, matė to didžiulio darbo pabaigą. Visuomenei sunkiai įsivaizduojamas leksikografo darbas: kalbininkas renka medžiagą, skaito korektūras, rašo tekstą, redaguoja, atlieka galutinio teksto patikras, o po iliso dienomis rašo disertaciją. Anot V. Vitkausko, „kiekvieną dieną (...) kratomas kiekvienas žodis ir žodelis, kad tauta žinotų visų leksikos vienetų istoriją, skolinčiųjų kilmę, valdymo ypatybes, gražumus ir bjaurumus, tautos mąstymą“. Su kitais kalbininkais J. Paulauskas parengė akademinių „Lietuvių kalbos žodyno“ t. 1–2 (1968–1969 m.) ir 3–18 (1956–1997 m.). Už darbą prie žodyno J. Paulauskui 1965 m. paskirta Lietuvos valstybinė premija, 1996 m. – Lietuvos Respublikos mokslo premija. Akademinei „Lietuvių kalbos gramatikai“ (2, 1971 m.) parašė skyrių apie priešdėlinius veiksmažodžius. Sudarė „Lietuvių kalbos frazeologijos žodyną“

(su V. Stašaitiene, 1985 m.), „Sisteminių lietuvių kalbos žodyną“ (1987 m.), „Sisteminių lietuvių kalbos frazeologijos žodyną“ (1995 m.), „Pradinukų žodyną“ su G. Kirvaičiu, 1992 m.), „Paauglių žodyną“ (1997 m.), prisdėjo prie „Dabartinės lietuvių kalbos žodyno“ (1972 m., 1993 m.) parengimo. Paskelbė straipsnių iš kalbos kultūros. Rinko medžiagą „Lietuvių kalbos atlasui“ (1–3, 1977–1991 m.) – ištyrė 16 gyvenamųjų vietų. Nepamiršo Jurbarko, kviečiamas dalyvavo ne viename Lietuvių kalbos draugijos Jurbarko skyriaus renginyje. 1999 m. Lietuvių kalbos instituto išleista „Jonas Paulauskas. Bibliografija“ (sudarytoja A. Judeikienė).

Arnoldas Piročkinas (g. 1931 m. Pašventyje), habilituotas daktaras (1987). Po mokslų keliose pradinėse ir vidurinėse mokyklose 1949 m. baigė Šilutės gimnaziją. 1950–1955 m. studijavo lietuvių kalbą ir literatūrą Vilniaus universitete, dirbo mokytoju. Padirbė penkerius metus mokytoju, 1960 m. įstojo į Vilniaus universiteto aspirantūrą. Studijoms aspirantūroje pasirinko lietuvių kalbos sintaksės problemas. Parašė kandidatinę disertaciją (dabar mokslų daktaro) „Dabartinės lietuvių literatūrinės kalbos sujungiamieji sakiniai“ (apginta 1965 m.), išleido knygutę „Priduriamosios konstrukcijos dabartinėje lietuvių literatūrinėje kalboje“ (1969 m.), moksliniuose žurnaluose publikavo kelis straipsnius. 1963–1991 m. dėstydamas Lietuvių kalbos katedroje (nuo 1971 m. docentas) ir 1991–1993 m. – Lituaniistikos studijų katedros (profesorius), ėmė gilintis į Jono Jablonskio kalbinį palikimą ir kalbos kultūros klausimus. To gilini-mosi rezultatas – 1977 m. ir 1978 m. išleistos dvi knygos: „Prie bendrinės kalbos ištakų“ ir „J. Jablonskis – bendrinės kalbos puoselėtojas“ (už jas 1979 m. paskirta Lietuvos valstybinė premija), vėliau išleido „Jono Jablonskio laiškus“ (1985 m.) ir „Jono Jablonskio kalbos taisyms“ (1986 m.). Šių keturių knygų pagrindu apginta habilituoto daktaro disertacija „Jonas Jablonskis ir jo darbai reikšmė lietuvių bendrinės kalbos raidai“ (1987 m.). Be dar kelių mažesnių rašinių, minėtina jo sudaryta knyga „Jonas Jablonskis. Straipsniai ir laišukai“ (1991 m.). Su pedagogine veikla aukštojoje mokykloje susiję šie darbai: „Administracinės kalbos kultūra“ (1990 m.), „Jaunajam lituanistui: Mokslinio darbo metodikos pradmenys“ (1990 m.), „vadovėlis kitataučiams, Mokomės lietuvių kalbos: Aukštesniojo kurso vadovėlis“ (1995 m.), drauge su Z. Alauniene sudaryti „Atpasakojimai IV–VIII klasei“ (1977 m., vėliau dar trys leidimai). Po pusmetinės stažuotės Čekijoje (1971–1972 m.) domėjosi bohemistika („Čekų kalba“, 1973 m., Čekų-lietuvių ir lietuvių-čekų kalbų žodynas, 2004 m.), paskelbė keliolika straipsnių apie lietuvių ir čekų literatūrų ryšius. Tam tikri jausmai paskatino parašyti knygą „Devyneri Adomo Mickievičiaus metai“ (1995 m., po trejų metų išleistas lenkiškas vertimas „Litewskie lata Adama Mickiewicza“). Dvasinis ryšys su gimtine žadino norą prisidėti prie knygos „Jurbarkas. Istorijos puslapiai“ (1996 m.). Sudaryta A. Piročkinio darbų bibliografinė rodyklė.

Daiva Vaišnienė (g. 1972 m. Lybiškiuose), humanitarinių mokslų daktarė, Lietuvių kalbos instituto mokslinė sekretorė, Tarmių archyvo vadovė, Vilniaus pedagoginio universiteto Lituaniistikos fakulteto Lietuvių kalbotyros katedros lektorė. 1978–1981 m. mokėsi Lybiškių prad. m-kloje, 1981–1987 m. – Varlaukio pagr. m-kloje, 1987–1990 m. – Eržvilko vid. m-kloje, 1990–1995 m. studijavo Vilniaus pedagoginio universiteto Lituaniistikos fakulteto magistrantūroje, 1995–2000 m. – Vilniaus pedagoginio universiteto doktorantūroje. 2000 m. apgynė humanitarinių mokslų daktaro disertaciją „Pietų žemaičių raseiniškių tarmė: prozodija ir vokalizmas“. 2002 m. išleido monografiją „Pietų žemaičių raseiniškių prozodija ir vokalizmas“.

Nuo 1995 m. dirba Lietuvių kalbos instituto Kalbos istorijos ir dialektologijos skyriuje, nuo 2001 m. atlieka instituto mokslinio sekretoriaus pareigas, nuo 2002 m. vadovauja Tarmių archyvu. Nuo 1996 m. dėsto Vilniaus pedagoginio universiteto Lituaniistikos fakultete.